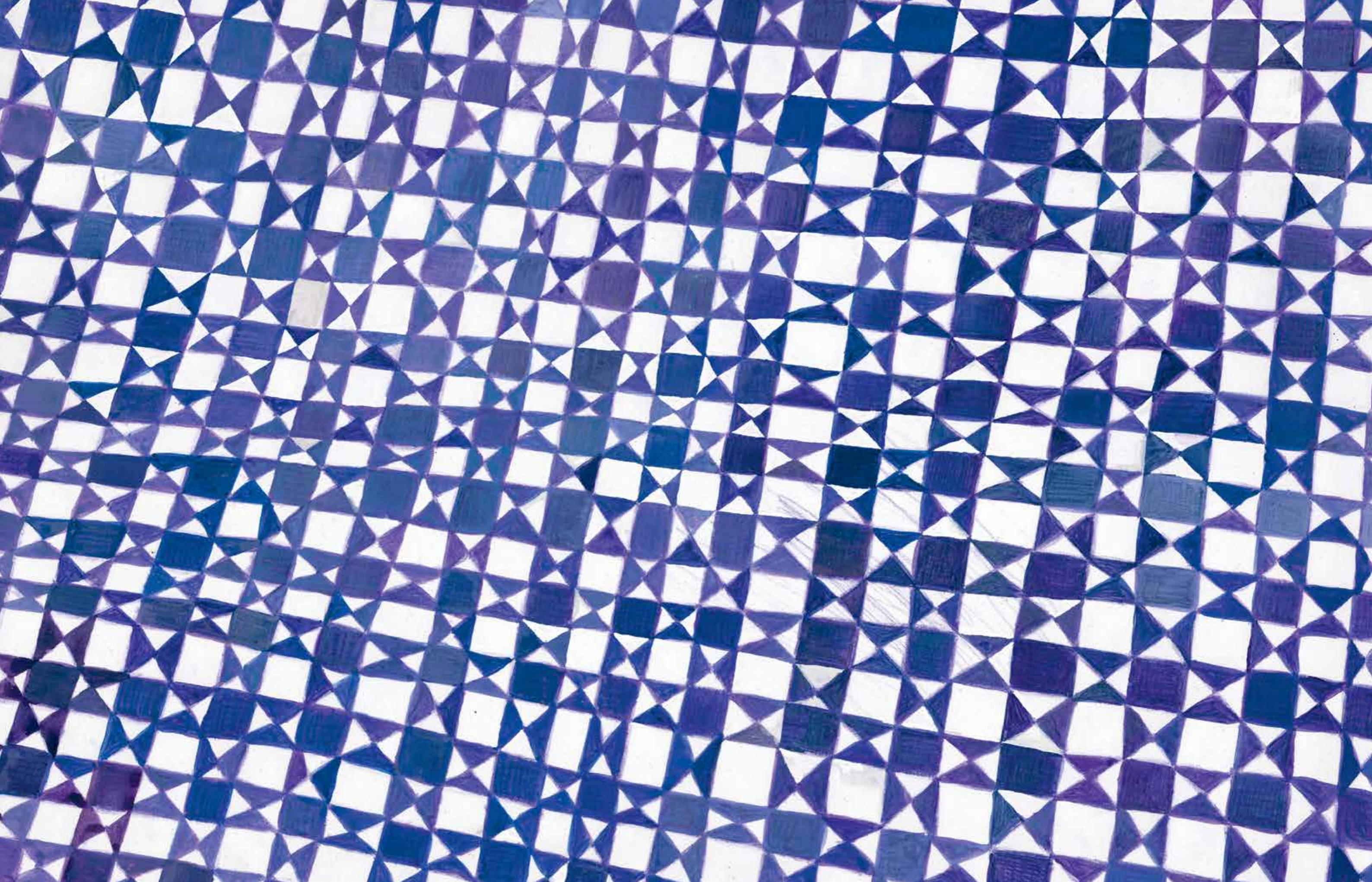

Schein Gábor **Apai
áitváltozott**

Greta Alexandru
rajzaival

Schein Gábor
Apa átváltozott

**Grela Alexandra
rajzaival**

Szöveg © Schein Gábor, 2024
Illusztráció © Grela Alexandra, 2024
Kiadás © Pagony Kiadó Kft., 2024

Pagony

Apa mindenféle állatot képes utánozni. Nagyon vicces. Rózíval rengeteget nevetünk rajta. Alig vártuk, hogy hazajöjjön, és játszassunk vele. Amikor hazajött, oda-szaladtunk hozzá, és megkértük, hogy legyen kutya vagy macska vagy tengeri sün. De ő azt válaszolta, hogy nagyon fáradt, és inkább csak apa szeretne lenni.

A vasárnapi ebéd után viszont ő kérdezte meg: – Na, mit akartok, milyen állatot utánozzak?
Rózi rávágta: – Legyél pók!

Erre apa a hüvelykujjait a tenyerébe hajtva a szeme elé húzta a kezét, és úgy csinált, ahogy a pókok járnak. A szeme kimeredt, a szája lebiggyedt. Nagyon félelmetes volt. Olyan félelmetes, hogy mind a ketten nevtünk. Csak anya nem nevetett. Azt mondta, ő fél a pókoktól.

A következő vasárnap azt kértem apától ebéd után, hogy változzon bikává.

– Milyen bikát szeretnél, Gergő?

– Hát, olyan rodeósat.

Apa a szobában négykézlábra ereszkedett, és körbe-körbe járt a szőnyegen, mint egy bika az ovális stadionban. Várta, hogy megérkezzen a cowboy, aki meg tudja lovagolni. És akkor én bevonultam a stadionba. Fölkapaszkodtam a hátára, és ő azonnal hányni kezdte magát. Vadul hullámozott a dereka, a háta. Le-föl, jobbra-balra. Kapaszkodtam a nyakába, hogy le ne essek. De ő addig dobált a hátán, míg lefordultam. Kacagtam az örömtől.

– Még! Még!

Rózi is fölkapaszkodott a hátára. Őt is dobálta apa, de egy kicsit finomabban, mert ő kisebb és lány. Rózi is kacagott és kiabálta, hogy „Még! Még!”. És apa felváltva vett föl bennünket a hátára, hol engem lovagoltatott, hol Rózit. Anya is nevetett, de aggódott is. Kérte apát, hogy ne dobáljon bennünket olyan vadul, mert megütjük magunkat. Mi erre kiabálni kezdtünk.

– De! De! Még!

A harmadik vasárnap azt kértük apától, hogy változzon kutyává. Apa ugyanis nagyon jól tudott ugatni. Jó kedve volt, nem kérte magát. Úgy ugatott, mint egy zsebkutya, amelyik házőrzőnek képeli magát. Dühös volt, és állandóan meg akarta harapni Rózit. Ő meg sikongatott, hogy „Menj innen, kutya!”, „Menj innen, kutya!”, „Félek tőled!”, de közben újra meg újra odanyújtotta apának a karját, hogy harapja meg. És apa utánakapott a szájával, mintha tényleg meg akarná harapni. Persze egyszer sem harapta meg.

A negyedik vasárnapon ebéd után kihagytuk a játékot, mert nagymamáék voltak nálunk vendégségben. Előttük nem játszunk ilyet. Apa ilyenkor mindig egy kicsit furcsa. Megkérdezi nagymamát, hogy kér-e még kávé, vágat-e neki a süteményből, és ő is érzi, hogy ez azért így egy kicsit furcsa. Aztán elhallgat, és hallgatunk mindannyian, mert a nagymama mesélni kezdi, milyen volt a falujában az élet, amikor kislány volt, mindenféle rokonok kerülnek szóba, akiket anyán kívül egyikünk sem ismer, de még ő sem tudja mindegyikről, kicsoda, és egész délután meg este róluk van szó.

A következő vasárnap anya diós süteményt sütött. Erről jutott eszembe, hogy apa változzon mókussá, mert a mókusok szeretik a diót.

– Jó, de mit csinál egy mókus?

Tényleg, mit csinál egy mókus? Felszalad a fára, és átugrik egyik fáról a másikra. Nagy, vörös szőrpamacs a farka, azzal egyensúlyoz. És apró mancsai vannak, meg hosszú, véső alakú metszőfogai, azokkal töri meg a mogyorót, csipegeti le a virágok és a gyümölcsök hajtásait. Apa szerint a mókusnak nincsen hangja, szerintem meg van.

– Milyen hangja van a mókusnak?

– Hát kicsit sivítós, de közben meg olyan gágogós is.

– Ilyen? – apa megpróbálta utánozni a mókusok hangját.

– Nem.

– Megmutatod, Gergő?

– Hát, inkább nem. Én nem tudok állathangokat utánozni.

– És te, Rózi?

– Én csak nyávogni tudok.

– Akkor kérdezzük meg anyát!

– Ne hülyéskedjétek már, a mókusoknak nincs is hangjuk – mondta anya.

– De van! De van! – kiabáltuk Rózival, és mind a ketten sivítottunk és gágogtunk. – Mókusok vagyunk! Mókusok vagyunk!

– Jól van. Gyertek ide, mókuskáim! –

mondta anya, és mind a kettőnket az ölébe vett, mi pedig hozzábújtunk.

– Na, most igazi mókusok vagytok.

A hatodik vasárnapon arra kértük apát, hogy legyen majom.

– Nem akarok majom lenni.

– De legyél! Légy szíves, apa, az olyan érdekes lenne!

Anya is azt mondta, hogy szívesen megnézné apát majomnak.

– Az vagyok én anélkül is – felelte apa, de azért négykézlábra ereszkedett, elől a két öklén támaszkodott, úgy járt körbe-körbe a szobában, és huhogott közben, döngetni kezdte mellét, rettenetes üvöltésekkel.

– Ne csináld, apa, én félek! – mondta Rózi.

– De csináld, még, még! – mondtam én.

És apa még vadabbul döngötte a mellét, még vadabbul üvöltött, míg Rózi sírva nem fakadt.

– Na tessék, most jól megríkáttad!

Akkor apa abbahagyta, és szomorúan gubbasztott a fotelban.

A következő vasárnap azt akartuk, hogy apa csak apa maradjon. Nem kértük, hogy játsszunk állatosat. Apa meccset nézett a tévében, de megígérte, hogy ha vége lesz, társasozik velünk.

– Addig találjátok ki, mivel szeretnétek játszani!

Én városépítőket akartam, azt nagyon élvezem, és abban én szoktam nyerni. Rózi persze megint boszorkányfutamot akart játszani, mert ő mindig hatost dob, és állandóan jó helyre lép.

Mikor vége lett a meccsnek, apa még telefonált valakivel, aztán megkérdezte, kiválasztottuk-e, mit játsszunk.

– Városépítőset – vágtam rá azonnal.

– Ne, az olyan unalmas! Játsszunk boszorkányfutamot! – vágta rá Rózi.

– Jó, akkor először játsszunk városépítőset, aztán boszorkányfutamot!

Anya is jött, és négyesben játszottunk. A boszorkányfutamot persze Rózi nyerte. Megint mindig hatost dobott, és állandóan jó helyre lépett. A városépítőset viszont én nyertem. Eggyel több pontom volt, mint apának.

– Hurrá, győztem! Végre győztem!

– Gratulálok, igazi városépítő vagy.

Egy héttel később apa azt mondta, hogy most farkas akar lenni.

– Jó, de szelíd farkas legyél! – mondta Rózi.

– Sajnálom, szelíd farkasok nincsenek.

– De olyan apa sincs igazából, aki farkassá változik – mondta anya.

– Ez igaz.

A következő pillanatban apa hatalmasat üvöltött. Hosszan elnyújtva, mélyről, mintha fájna valamije.

– Úúúúúúúúúú, aúúúúúúúúúú, aúúúúúúúúúúúúúú!

Mind a hárman megijedtünk. Mintha megmozdult volna a lábunk alatt a padló. Mintha lengeni kezdett volna a csillár. Mintha összeütődtek volna a konyhaszekrényben a poharak.

– Úúúúúúúúúú, aúúúúúúúúúú, aúúúúúúúúúúúúúú!

Ez egészen más volt, mint amikor apa mókussá, pingvinné vagy majommá változott.

– Gyuri, ne hülyéskedj! Megijeszted a gyerekeket – szólt anya.

– Engem nem! – mondta Rózi. – Olyan érdekes.

Láttam Rózin, hogy nem mond igazat. Halálra volt rémülve. De közben tényleg érdekelte, mi lesz ebből. Én nem szóltam egy szót sem. Nem is tudtam, mert levegőt is alig kaptam. Közben nem tudtam eldönteni, tudni akarom-e, mi fog történni vagy nem. Azt hiszem, inkább nem.

Apának olyan szeme volt, hogy amikor a legkomolyabb dolgokról beszélt, vagy amikor megszidott, amiért nem vittem le a szemetet vagy nem csináltam meg a leckét, akkor is úgy éreztem, mindjárt elneveti magát. Apától akkor sem lehetett félni, amikor dühös volt. Most nagyon félelmetes volt. A szemében egy kés fénye villogott, amint a fájdalomtól eltorzult arccal megint felüvöltött.

– Úúúúúúúúúú, aúúúúúúúúúú, aúúúúúúúúúúúúúú!

– Gyuri, ezt most azonnal hagyd abba! – kiáltott anya.

– Nem tudom! Nem tudom!

